

Vrednik Jakob Alěšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50
kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega
brez ozira na stan, narodnost in
vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Postava zoper oderuhe,

kakoršno bi „Brenclj“ sklenil, če bi bil on državni zbor.

Kar so državni poslanci vnovič na Dunaji, imajo v zehiti posebno jude, ker ti so največi in najgrji oderuhi povsod, kamor pridejo. Ministerstvo je namreč podalo zbornici državnih poslancev postavo, ki ima namen, oderuštva na prste stopati, in o tej postavi je velik ravs in kavs bil v zbornici, ker so judje brž čutili šibo, ki se jim ima splesti.

„Brenclj“ si je to postavo ogledal, a ni nič zadovoljen z njo, on bi bil skoval blizo tako-le, ki bi po njegovih mislih huje bolela oderuhe, judovske in nekrščanske. Če nima prav, pa pokličite pisarje banke „Slavije,“ da ga bodo zopet slovesno sezgali.

Taka-le bi bila ta postava:

§. 1. Vsak, kdor ljudi odira, je jud, bodi-si krščen ali ne.

§. 2. Če kak krščen ali ne krščen jud pride h kakemu revežu, ki potrebuje drobiža, pa ima še kako premoženje ali kako službo, ponujat mu denar na posodo, ven z njim! Če ga pa tak mož vzame na judovske obresti vendar-le, dobita oba javno 25 po hlačah in vse kupčije je konec.

§. 3. Ako se prikaže kak jud (§. 1.) med kmeti in drugimi poštenimi ljudmi, ga sme zapoditi vsak, ker ni verjetno, da bi prišel iz dobrovoljnega namena, ampak le svojo korist iskat na škodo drugim.

§. 4. Če bi pa vendar-le kaka odrtija prišla na dan, mora oderuh odrtemu plačati še dvakrat, trikrat do desetkrat toliko in še več, za kolikor ga je odrl ali le odreti mislil. Kdor takega oderuha izdá, dobi primerno plačo iz oderuhovega premoženja.

§. 5. Dovoljeno je, znanemu oderuhu povsod skazovati očitno zaničevanje na kterikoli način; kdor bi pa imel očitno znanstvo z njim, ali bi ga še celó spoštoval, je vreden enacega zaničevanja. Če bi se tega ne sramoval, naj se priklene k voglu, kjer si psi puščajo svoje skrivne pošte.

§. 6. Znanega oderuha ali juda na led speljati ali goljufati je posebna zasluga in kdor se s kakim takim dejanjem sodnijsko veljavno izkaže, se zapiše v vrsto za človeštvo zaslužnih mož.

§. 7. Kazen za oderuštvo je: prvokrat 25 palic na podplate, da ne bo mogel več lahko zalezovati ljudi; drugokrat dobi pečat na čelo, da ga bo vsak poznal, tretjikat pa se mu porežejo še ušesa. V zapor ga ni vtekiniti, ker je tu svetu skrit, pač pa se ima, če že tretja kazn nič ne pomaga, dati odrtemu, kmetu ali drugemu, ki ga potem mora rabiti za najtežje delo. Nepoboljšljivi oderuhi se kaznujejo s tem, da morajo kanale in stranišča snažiti, govore judovskih poslancev poslušati in babjih čenč ter judovskih nemških časnikov se z glave učiti ter jih praviti vsakemu, kdor bi jih hotel poslušati.

§. 8. Jud ali oderuh je vsak, kdor zadržo drugih porabi v svoj dobiček, — a njim na škodo, — toraj ravno tako tisti, ki posodi gotov denar na več ko 6 od sto, kakor trgovec, ki nevednim ljudem predrago prodaja, ali uradnik, ki po svojih zmožnostih in svojem delu ne zasluzi toliko, kolikor dobi.

§. 9. Toraj spada med najgrše oderuhe tisti uradnik, ki svoje dolžnosti ne spolnuje, ki svoj po državi, to je iz davkov plačevani posel slabo opravlja, svojo pravo službo zanemarja in v opravih zaostaja. Najhujši državni, to je ljudski oderuh je toraj tisti viši uradnik, n. pr. okrajni glavar, ki se meša v zadeve drugih, posebno pa v politične, v volitve, za ktere bi moralo njemu toliko mar biti, ko za lanski sneg, svoja uradna opravila pa prepušča dobro plačanim drugim, kterih bi treba ne bilo, če bi on storil vse, za kar iz davkarske blagajnice plačo vleče.

§. 10. Hud oderuh, še večí od juda, je advokat, ki ljudem zavlekuje pravde, da imajo dvojno škodo: plačo njemu in sodnijske stroške. Ne veliko manjši oderuh je sodnijski ali davkovski uradnik, ki malomarno, z lenobe ali nevednosti, krade ljudem dragi čas in gotovi denar iz žepa, ali ki pusti kako reč, ktero bi lahko izgotovil naglo, po več dni, tednov, mesecev nerešeno v svoji miz-

nici, da ima dotični človek veliko škodo, čeravno on nobenega dobička.

§. 11. Če se kaj tacega godi brez huđega namena, ima tisti, ki je to zakrivil, samo povrniti državi in privatnim ljudem vso škodo, ktero so po njem ali zavoljo njega trpeli; če je pa to storilo se nalašč, s hudim namenom ali večkrat, se ima krivi človek, naj bo še tako visokega stanu, razen tega kaznovati še huje, ko najgrji oderuh.

§. 12. Viši načelniki, kateri so gluhi za opravičene pritožbe poškodovanih, žaljenih ali prikrajšanih, se izročé naravnosti sodbi ljudstva, zoper ktero ni nikamer nobene pritožbe.

§. 13. Oderuh je tudi vsak poslanec, ki se da voliti, potem pa za denar sedi, za svoje volilce pa nič ne stori.

Jezična Žefa.

Je-li, kako je to čudno, de na tem mest' ni več Špela, moje stare prijateljice! Pa kakor je ona že sama pri svojem slovesu povedala, se ji je v glavi tako zmešal, da se je omožila, kakor že marsktera naše vrste, in se še bo, dokler bodo tak' možki na svet, ki nam ženskam gradove obetajo in glave mešajo. Vse sem Špel' pred verjela, kakor to, da bo tud' ona kdaj vdala se moškemu, k' je že toľko sveta vidla in toľko skusla pri ldeh.

Pa pošćen' je napravla vse, preden je mene prosila za držico, sem ji móglá tud' obljubit', de bom nemest' nje stopila v službo k „Brenceljnu.“ Jest sem ji to obljubila, se v naglic' napravla, kolker sem mogla, boljš' me bote že drug pot vidli, k' mi pride nova belj trpežna obleka.

Samo to še ne vem, al Vam bo moja govorica všeč; jest sem že belj po novem navajena, prov po domače al ibljansk', Špela je bla pa še belj starih ena, je govorila še prav ravno tako, kakor gospóske nemškutarce al nemškutarji, k' drgje nočjo nič slovensk' al kransk' znat', ne pa tako, kakor zdej več del že posli govormó, k' beremo kej slovenskega in hodmo pridge poslušat'. Špela je že tud' nekej starji, zato ji ni zamerit', če je imela take besede, k' jih zdej le še kakšen hud nemškutar al pa v pisarnicah al kancelijah v usta jemljo; jest s' bom že prizadvala, de bom belj po domače pisala, kakor zdej, kar je slovensna belj na kónj, že vsak posel, vsak navaden človek v Ibljan in po drugih mestih govori, če noče, de b' se z njega norca delal'.

Zdej me že toľko poznate, de bote vedli, pri čem de smo in kolko smo me kuharce že navadle se lepšega jezika, zato se Vam priporočam in obetam, de bom že zmerej kej nov'ga vedla, de ne bom dolgočasna al preveč neslana. Po domače se bomo že dobro razumél', mislim.

Špela mi je v torb' zapustila več pisanih ponudb za službe; tako eno od zdajn'ga mestn'ga tamborja al bobnarja, k' s tako hripovim jezikam oklicuje po mest' in je zavolj svoje službe pri rotovž' zapisal sebe in svojo družino za Nemce, pa ne zna nemšk' nič belj ko jest in je

tud' s slovenskih kmetov domá. De k tak'mu jest ne grem, bo précej rekel vsak, k' me pozná. Drug je od en'ga pol pisarja na rotovž', k' povsod rad kej vjame, kjer more, de je le krajcar, in ki je tak požeruh in stiskač, kakor de b' vse, kar bo drugim pred nosom odjedel, njem' k zveličanji pomagál'; ta bo še, preden umrje, ves svoj dnar snedel, de ga bodo ž njim vred pokopal', — samo zato, de ne bo noben drug nič dobil. Trek' je en ibljansk dohtar, k' če povsod svoj nos imet in ldi strašno gon' za vsako najmanjšo reč, največih grehov v mest pa ne vid'. Četrta je mat' tiste „frajlce“, k' je tako imenitna postala zavolj tistih 2000 gld., k' so zginli kakor kafra, ker je dve zlo gospóski rodovin' preveč pitala, sebe pa za nemšk' gledišče lišpala kakor princesnjo. — In takih ponudeb je še več, pa jest sem vse zavrgla, še oglasila se nisem, kako in kaj bi blo in koliko dajo plačila na mesec.

Dobra in zvedena kuharca, k' zná po kuhnji tako šarit', de vsem postreže, pa se tud' drgač pošćen' obnašat', dobi lahko dober prestor in si službe zbira, če ima tud' mal' predolg al prehud jezik. Taka je bla Špela in taka sem jest, zato bi bla lahko zmiraj v dolgih službah, če b' si sama pogóst' ne prebiralá. Ldje se še cló za človeka tepo, jest poznam eno gospó tam bliz' franciškanškega mosta, k' bi dala vsak dan cekin, če bi ktera pri nji ostala.

Pa dost' tega. Jest sem prišla v družino, k' je res vse hvale vredna. Gospod so tako eden viših cesarskih, pa ne bom ravno povedala natank', de bi lahko vsak vgnil. Dost' je, če rečem, de so cesarsk. Gospa in vsa družina — se ve de — je čist' nemška, se reče, vsi govore nemški kakor jest, k' sem se t'ga le po službah naučila. Par „frajlic“ je že tako, da po možkih gledajo, fantje so pa v tistih šolah, kjer je vse en', če se uče slovensk' al ne, imajo saj menj za štedirat'.

Pa jest ne bom dolg pravla, kaj kuham in kako je to moj' gospód' všeč, ampak prav ob kratkem bom povedala, kako se v drugem zastopmo in kakšna navada je v hiš.

Gospa gredo zvečer zmerej kam, najrajš' v nemšk' gledišče, de b' svoje „frajlce“ pokazal; zdej pa delajo te tud' obleke za plese v kazin' in še za druge. Včasih pa gredo tud' v kakšno drugo hišo, kjer se več gospode shaja in mora potem kuharca čez polnoči pokonc bit', pa ji nobeden groša v roke ne stisne, k' gre. (Tud' pri nas smo imel' že tako večerno pojedno, k' sem jest kuhala, pekla in cvrla ves večer, pa k' sem gospódi po polnoči dol svetila, mi ni nobeden stisnil groša v roko. To je plesnjiva gospoda, de se Bogu smili!)

Pa nič ne dé, če ni tako, je pa drugač' prav. In veste, zakaj? Bom prav ob kratkem povedala. Enkrat, k' so šli vsi drugi v nemšk' gledišče al kam, jest sem se pa ravno pripravla prebirat' ene slovenske bukve, k' sem jih bla mal' pred kupila pri Giontinitu, kdo stopi k men v kuhnjo! Nobeden drug ko gospod sami. Pa ne, de b' kdo kej hudga mislil, Bog vari! Prav pošćen me ogovore in pravjo:

„Ti Žefa, kakor sem slišal, znaš ti dobro nov jezik, k' se mu pravi: slovenski.“

„I no, tako, kakor se prav', po domače ga že znam, kolker je mogoče nam, ki nismo nič posebnega učile se.“

„No vidiš, to je prav“ — rekó gospod na to, pa se vid' in sliš', kako išejo besed slovenskih. Potlej se obrišejo okol ust, de b' bla jest kmal kej družga mislila, pa reko: „Vidiš, jest še tolk' ne znam.“

„Ej, de b' ne znal', k' ste v tako visak' službi!“ — se čudim jest, — „kako sté pa do zdej shajal?“

„Veš, Žefa,“ — pravjo — „to je blo vse drgač. Zdej je potegnul od tam z Dunaja drug veter, veš — med nama rečen', sej ne boš nikomer povedala —“

„Kaj pa de ne, ni treba mislit“ — pritaknem jest.

„Veš, zdej bo vse drgač', že čutim, me že po vseh udih trga. Jest bom mógel učít' se še slovenski al pa kam drgam iti.“

„Tako?“ — rečem jest — „kaj pa morem jest zato? Si pa vzemite kakšenga štedenta z večih šol al pa kakšenga profesarja, de vas bo učil.“

„To b' že blo, sem že mislil na to, pa me je pred svetom sram. Kaj, ko b' me ti mal' v šolo vzela zvečer, kder so un' vsi v glediš'? Na nekej krajcarjev več ne bom gledal. Nejbolj' pa bo to, bo vse doma vstal' med nama, ti ne boš pravla nikjer, jest pa še menj.“

Čmu bom dalej pravla? En čas sem se branila in rekla, de se od mene ne bodo velik naučili, pa kaj b' še le blo, če b' gospa, k' so toko na nemško plat, zvedli to in pa še ne verjel' bi ne, de se res kej učiva, ampak vse kej družga b' mislil' od naj', ki bi toko skrvej cele ure skep tičala. Pa vse ni nič pomagál', gospod so rekli, de sva brez skrbi, kder gredó gospa v glediš'e al kam drgam, jih nejmnej dve uri ni dâm, med tem lohka midva pleševa in vso hišo prekucneva al kar se nama zdi počenjava. Sem se pa vdala, sej lohka nehava, kder je, in kder pridejo gospa dâm, sej ne prilezejo v copatah, se jih že po stopnicah sliš', še belj pa „frajlce,“ k' cel dan jezika ne denejo za zobe.

Solske ure so se začele zvečer, kder je šla druga rodovina ven. Jest sem sedla na en konec mize, gospod pa na družga, namest „štaberla“ je bla pa kuhovna, če b' se ravno vtegnilo kej vrajmat, kar ne gre k učenji. Gospod so imel pač dobro voljo, pa strašno trdo glavo, vsak večer sva se naučila komaj par besedi, pa so jih gospod drug dan že spet pozabil', de sva mogla skor zvečer vse spet od kraja začeti. Je že križ s starmi bučami, men' se je jel' zdét', de bo težko kej z najno šolo. Če se že od mene toko mal' naučé, kaj se bodo naučili še le od štedenta al pa profesarja, k' je še velik belj učén kot jest! Drgač' jih pa morem pohvalit', zadržal so se prav kakor za šolarja, ni blo treba, de sva tako skrvej šolo imela, b' jo bla lohka imela pred gospo, pred celim svetom, nobeden in nobena b' si ne bla mogla jezika Brust' nad najno šolo. Veselja jest pravga nisem imela, nekej zavolj gospodove trde buče, nekej pa zato, k' sem z enim ušesam mógla zmiraj poslušat', če kdo ne gre k nam al če od držine nobeden dâm ne pride; pa vender — vsak postransk zaslužek je dober, ta pa je bil kakor de b' ga človek za maslo vzal, še ne ve prav, kako.

Morebit' bi bla ta šola še delj trpela, ko bi ne blo hudobnih, nevošljivih jezikov in preradovednih oči in ušes. Je bla pa nam nasprot' čez ulice gospá, ki s svojima hčerama cel dan ne ve družga početi, ko druge opravljat' in za njim' vohat'. K' sta obe hčer' že precéj obnošen', de ni že več upanja na možitev, so se pa vse tri spravle nad naše „frajlce,“ de b' brž bobnale, če b' vidle, de za katero kdo laž'. To so bile skoz oken zvo hale, de je vsak večer, kder gredo vsi drug z dóma, v gospodovi sobi luč, morbit' sem jest še kdej pozabila zagrinjala dol spustit', de se je skoz oken k nam še dobro vidlo. Kratko mal' — enkrat, k' so vsi odšli v glediš'e in sva midva z gospodom komaj še začela šolo, že stoje gospá s „frajlcama“ pred nama.

„Aha, sem vjela tička“ — zarežé gospá — zato noče nikol' iti nikamor z nami zvečer. Ti pa — ne vem, kako bi ti rekla, ti lajdra, te ni sram za mojim hrbtam s tako starim descam pečát' se? Le kar brž sprav' svoje cunjje skep pa se poberi še necoj! — No, lep izgled imajo hčere nad svojim očetam, ha há“.

In tako divjajo gospá, de nobeden naj' do besede ne pride, mlade se pa v pest rugajo. Še le čez par minut morjo gospod spregovorit':

„Tih' bod', Polda, sej ne veš, kaj tu počenjava“.

„O, kako nek'!“ — se krohotajo gospa — „molila sta, kaj ne!“

„Učila sva se — slovenski, k' jest še ne znam dobro“ — reko gospod v zadreg'.

„Hohoho, se ve de, gospá na un stran ulce bo to najbolj' vedla. De se boš izgovarjal, sem vedla, pa de se boš tako neumno, b' ne bla verjela. De bi se ti tistga kmečkega jezika učil? Če b' blo prav res samo to, te sramote jest ne trpim v hiš', še menj, če je učenik tvoj taka-le lajdra“.

To vse je blo nemšk', jest še nisem mogla z besedo vmes, še le nazadnje se m' je jezik sprožil in zdej sem vsem, samo gospodu ne, k' so se bli brž skoz vrata zmuznil' — take drobila prav po domače, de so nazadnje vse v mene skočile in bi me ble vso spraskale, če bi jest ne bla imela kuhovnce; ta pa jim je pokazala, kaj se prav' mene z lajdro zmerjat' tako po nedolžnem. Vsaka je nekej dobila, de so se v zadnjo sobo zaklenile; jest pa sem šla v kuhno, kjer so gospod vsi preplašen v kot stal' in mi že naprej dnar molil' pa me ogovorli:

„Jest ne morem nič zato, de se je tako zgodil', al ker je že tako, na, prosim te, pojdi še necoj, drugač' ne bo miru v hiš'. Tukaj imaš plačo za štirinajst dni naprej za vse pa še par goldinarjev po vrh' za učenje in krvico, k' so jo trpela.“

„Sej bi bla tako šla koj necoj“ — rečem jest — „kjer ldje od človeka tako slab' mislijo, je bolj', de kar gre tako al tako. Brez zamere! Le pojte v sobo, drgač' bo spet ktera ven priletela pa bo spet tukaj ravš.“

Gospod gredo bojazljivi in s trepetam not, jest pa spravim vse svoje skep in grem, sej se mi ne manjka boljših služb. Samo tga ne vem, če se bodo zdej gospod še naprej učil' slovensk' al ne, menda bo pa gospejna obveljala, kakor povsod pri takih držinah.

Že drug' dan sem spet službo dobila — kje, bom že drug' pot povedala, kakšna je.

Do ke pa brez zamere!

Največa zver.

V neki družbi je bil pogovor o tem, kdo je že največo zver videl.

„Jaz sem videl tako mačko, da so kremplji bili taki, kakor zobje pri brani“ — pravi eden.

„Kaj boš ti“ — se oglasi drug — „jaz sem videl psa, ki je tako močno lajal, da se je tri fare na okrog slišalo.“

„To je bil pravi komar proti tistemu volu, ki sem ga jaz videl“ — reče tretji; — „ta vol je imel tako široke in močne roge, da so mu enkrat veliki zvon 50 centon težak med nje obesili in on ga je nesel. Ko so ga pobili — z velikim fužinskim kladvom se ve da — je vse mesto cel teden živelo ob njegovem mesu.“

„Prava reč“ — pritisne četrti — „tam na Koroškem sem jaz videl volka, ki je celega konja požrl, pa se mu še poznalo ni.“

„Vse nič proti kači, katero sem jaz videl“ — pri-takne peti; — „ta kača je bila tako dolga, da če si se k glavi vstopil, tvoje oko ni moglo videti konca repa.“

„Ej, kaj bodo take malenkosti“ — se oglasi šesti — „ko sem bil jaz v Ameriki, sem videl krokodilja, ki je imel tako žrelo, da bi bil prav lahko požrl — kaj mi-slite, kaj?“

Vsi ugibajo; ta pravi: celega človeka, oni: celo vas, tretji: celo mesto, itd., a pripovedovalec maje z glavo in reče nazadnje: „To je še vse pre malo, že vidim, da ne bo nihče uganil. Čujte! Ta krokodilj je imel tako žrelo, da bi bil prav lako požrl — ves avstrijski državni dolg.“

Pavliha.

Ker je bila do srede januarja zima veliko lepša ko lani spomlad in leto skup, me ni veselilo domá čepeti, marveč spravl sem se na noge in mahnil jo proti Angleški, kjer že dolgo nisem bil. Slišal sem že nekaj časa od tam nekak ropot, kakor je bil pred petimi leti v Bosni in Hercegovini, zato sem si mislil: „moraš vendar tudi tje enkrat stopiti, morda bo kaj zá-te.“ Meni ni nikamer daleč, pot mi znana, in ker memo Dunaja gredé tam novega ne zapazim druzega, ko da se judje prav jeze penijo in v žepu fige tišče in kljuko vlečejo, da bi še s palico ne dobili kaj, pridem naglo do morsklega brega, skočim čez kanal, ki loči Angleško od druge Evrope in je komaj dve uri širok, ter priletim unkráj na suho ravno pred ministra Glads Toneta, ki zdaj Angleško deželó vlada.

Glads Tone, se me tako vstraši, da kar znak pade in mu moram jaz zopet na noge pomagati. Ko ga prvi strah nekoliko mine in zopet sapo dobi, jecljá:

„Pavliha! In z marelo! Kdo te je pa poslal? Ali sem morda Tebi kaj storil, da prideš tako nenadoma nád-me?“

„Ej, nič se ne boj, Tone“ — ga pomirjam jaz — „prišel sem iz dobrih namenov, morda boš še vesel me. Slišal sem nekak hud ropot, ali je to pri tebi ali pa še dalje kje?“

„Pri meni, v našem kraljestvu“ — prikima Glads Tone žalostno — „tam gori po Irskih hribih so se ljudje spuntali zoper grajščake in našo vlado, vse je na nogah, ne vem, kaj bo z vsega tega, ker še v Afriki nismo gotovi z vojsko.“

„Aha, vidiš, vidiš“ — poprimem jaz — „kako se godi tam, kjer ljudje niso zadovoljni zato, ker so preveč zatirani? Anglež je od nekđaj hotel ves svet v red devati, zdaj je pa pri njem samem vse narobe. Kdor ima doma miši v kleti, ni treba mu hoditi sosedu pomagat pregnati jih, naj prej doma počedi.“

„Saj jaz nisem bil tisti“ — črhne Glads Tone čmerno.

„Vem, da ne“ — rečem jaz — „to je bila požrešna, samogoltna angleška politika in nikdar siti angleški želodec. Ti si še le zdaj na svoje mesto splezal, pa vidiš sad starodavnih in večletnih grehov svojih prednikov.“

„Res, žalostno je. In če prav premislim, imajo ljudje celó prav, če se upirajo taki osodi, kakoršne so bili na Turškem ravnokar rešeni Slovani.“

„Kaj pa tvoja kraljica pravi o tem? Ona je vedela za vse, kar se je prej godilo, brez njene volje se tudi godilo ni.“

„Jej, jej, Pavliha, skoro bi bil pozabil. Kraljica je naročila meni in drugim, da, če te kdo kje vidi, naj te brž k nji pripelje. Slišala je o tebi, ne pozná te pa še ne; posebno rada bi videla tvojo marelo. Pojdi z mano k nji, bo še bolje, ti ji boš vsaj vse po pravici povedal.“

Po pravici rečeno — nič kaj rad nimam opraviti z ženskim spolom; je tako nekako premehak in ga še z marelo česniti ne smeš, če bi je bil prav potreben; ljudje te brž razupijejo za surovina, če kaj tacega storiš. An-

gleška kraljica pač vladne hlače nosi, ali ženska je vendar ženska, zato me ni volja iti z Glads Tonetom — posebno še zavoljo tega ne, ker sem bil nekoliko že lačen in žejen, pri ženskah se pa dobi le mleko ali kava, kaj izdatnega pa ne, da bi se založil želodec.

„Veš kaj, Tone“ — pravim toraj po nekolikem pre-mišljevanji — „rajši ne grem. Saj ji ti lahko poveš moje misli o vaši vladi. Le ti me poslušaj, bova prej gotova ko s kraljico, ker ženska vsaka rada sama več govori, kakor pa druge posluša.“

Glads Tone po angleški navadi molčé in počasno prikima, potem pa odpré svoja ministerska usta in praša: „Kaj misliš toraj, Pavliha: kaj je vzrok zadreg, y ktere smo prišli mi zunaj in znotraj?“

„Nič druzega ko to, da ste rávnali kakor Turki.“

Glads Tone me debelo pogleda pa se čúdi: „Tega pa ne razumim, razloži mi!“

„Bo prav lahko. Vidiš, Turek je mislil, da ima le on pravico dobro živeti brez dela na svetu, vsi drugi ljudje pa da so le za to, do mu delajo in ga rede. Anglež je bil, kar ga jaz poznam, ravno tak. Z orožjem si je vzel veliko dežel in podjarmil veliko tujih narodov, ktere je potem molzel do kože in kosti. Pri svoji lakomnosti je pa pozabil, da ti ljudje potrebujejo tudi hrane, zato je bila posebno po Indiji grozna lakota in Anglež ni nič storil, da bi pomagal stradajočim, marveč jih je puščal kar po milijone glada cepati.“

„To je že nekaj res“ — poprime Glads Tone, ko si jaz tobak prižigam — „ali kaj je Anglež mogel storiti v taki sili?“

„Se ve, grabež, kakor je Anglež, ni čebelar, drugače bi vedel, da je čebelam, če je bila bira slaba, treba pustiti v panjéh medu in če ga zmanjka, jim ga mora še kupiti, ako hoče, da mu ne poginejo in da ni potem konec njegovega čebelarstva. Anglež je izmolzel svoje podložne v Aziji in Afriki, zato so se uprli in skušali znebiti se njegovega neprenesljivega jarma.“

„Bodi si“ — pritakne Glads Tone — „ali kaj se to vse dotika naših upornih Ircev?“

„Le stoj, boš précej videl. Irci so tudi ljudje in celó katoličani, zato jih je moralo jeziti to, da je Anglež njene sinove jemal v vojake ter so morali kri prelivati zá-nj, a imeli od tega niso nič. Ali misliš, da je prijetno biti kmetu sužnjemu kakemu grajščaku, ki ga lahko dere kakor mu drago, in če mu ne more dosti plačati, ga sme tudi zopoditi iz posestva? Naj le tebi kdo streho, vrata in okna s liše vzame, boš že cvilil in godrnjal. Potlej so pa Irci še katoličani, Anglež pa ledén luteranec, ki je do zadnje dobe katoličanstvo zatiral kakor Turek. Zdaj pa položi roko na srce in reci, da Irci nimajo prav, da so se uprli takemu gospodarju, kakor je Anglež!“

Glads Tone nasloni glavo ob dlan in prikima molčé; še le ko si jaz drugo lulo nabašem, odpré usta in spregovori:

„Je že res, ali kaj je storiti? Ce vsakemu damo, kar bi rad imel, kaj pa potem nam ostane?“

„Ali je Anglež boljši od drugih, ali ima večé pravice? Saj si je vse, kar ima, s silo pridobil, drugim je vzel, zakaj bi krivičnega ne dal nazaj? Kako pa je bilo s Turkom, kaj?“

„Turek je kaj druzega.“

„Prav nič druzega, zato ga je Anglež podpiral očitno in na skrivnem, ker je dobiček od tega vlekel. Tudi Turek se je branil dati narodom nazaj, kar jim gre, češ, da potem njemu nič ne ostane. Kaj pa je zdaj? Veliko je že dal, kar pa še ni dal, bo kmalu moral dati, premalo ga bo, in nihče se ne bo brigal za to, če njemu ostane kaj ali nič.“

„Ali misliš, da bodo tudi v naše zadeve se jeli vtikati drugi?“

„Če ne boš sam naredil miru domá, bo pač treba, ker dandanes hoče biti svet povsod uravnan po pravici, da ne bo noben narod tlačén po drugem zavoljo vere ali jezika. Ne mara pokličéjo oblasti tudi Angleža pred sodni stol in če ne bo z lepo domačih svojih reči z Irci uravnal, jih bo moral uravnati pa z grdo, in utegne se mu goditi tako, kakor se je godilo Turku.“

„Naše homatije v Aziji in Afriki pa vendar evropskih oblasti nič ne brigajo?“

„Vseh ne, pač pa n. pr. Francoza in Rusa. Posebo zadnjemu je v Aziji Anglež prav nemiren sosed, ker s svojimi podjarmljenimi podložnimi tako kruto ravna, da nikakor ne morejo biti zadovoljni z njegovo vlado. Rus bo toraj tudi pritiskal na to, da dobi mirnejega, pravičnejega sosedá, ker nemiren sosed je najhujša nadloga.“

Glads Tone maje zamišljen z glavo, potem pa praša: „Ti, Pavliha, misliš, da ne bo drugače, ko da bomo morali upornim Ircem dati vse, kar zahtevajo?“

„Vsega morda ne, a vsaj toliko, da bodo popolnoma enaki Angležem v pravicah, kakor so zdaj še le enaki jim le v dolžnostih.“

„Kako pa v Aziji in Afriki?“

„Ravno tako. Najprvo pa mora Anglež dosedanje svojo ropno, samogoltno, požrešno, dobičkarijsko politiko zamenjati z dobrovoljno ter misliti, da je vsak človek, če tudi ni Anglež, vendar človek in ima enake pravice do življenja in zboljšanja osode, kakor n. pr. Anglež. To povej svoji kraljici, potem pa se posvetuj z njo in če si fako pravičen človek, kakor te hvalijo po svetu, boš že pravo zadel. Ako ti bo pa zopet kaj navskriž šlo, lahko prideš k meni ali pa jaz k tebi, samo ravnati se moraš po mojem svétu.“

S tem se poslovim pri Glads Tonetu, on me spremi še do morja, tam skočim čez kanal zopet nazaj na to stran in ker na Holandskem in po górenji Nemčiji ni kar nič posebnega, pri čemer bi se človek mudil, sem že v Pragi, predno mi je prva lula pošlá.

Čehov v Pragi ravno doma ni, so bili že odšli na Dunaj v državni zbor, zato sem mislil po kratkem kosilu naprej stopiti, kar mi pride na misel, da imam nekaj govoriti z banko „Slavijo“, ki ima tu svojo glavo, v Ljubljani pa le tako nek kos repa; domá so mi bili namreč naročili, naj o tem repu nekoliko zmenim se z glavo. Vodstvo že davno poznám, zato stopim v pisarnico, kjer se koj vstrašijo marele. Jaz pa, kakor sem že dober človek, jih nekoliko pomirim, in glavni vodja dobi toliko poguma, da me praša:

„O, Pavliha, kaj je pa tebe sem prignalo? Se mar misliš zavarovati?“

„Kaj takega bi mi še v sanjah ne prišlo na misel“ — rečem jaz — „menite, da so se mi možgani zmedli?“

„Se ti mar naša zavarovalnica ne zdi dobra?“ — me praša dalje vodja.

„O, zakaj ne? Vsaka reč je za nekaj dobra, tako tudi zavarovalnica, če ne za tiste, ki se zavarujejo, pa vsaj za one, ki zavarovanje sprejemajo in denar jemljó.“

„Zoper „Slavijo“ vendar ne boš nič mogel reči?“ — poprašuje vodja.

„Nič, nič“ — poprimem jaz — „ker je vse izmišljeno, kar se o nji govori pri nas in na Poljskem. Se ve, da ni res, da njeni agenti nevedne na menjice lové in jim potem po tožbah delajo še nepotrebna pota in stroške pri sodnijah, da je zavarovanec vesel, če se jim more s kremp-ljev iztrgati. Se ve, da ni res da banka zavarovancem njihov vplačani denar posojuje za 8 od sto — kar nikakor ni odušuvajoča, Bog varuj, ampak le dobrotá in delo usmiljenja. Najmanj je pa to res, da bi pogorelcem trgala, marveč po še enkrat toliko jim plačuje, nego so zavarovani bili. Ljudje tudi nič ne godrnjajo čez njo, marveč povsod jej le hvalo pojo, ker je že toliko srečnih storila,

da kmalu ne bo več nikogar, ki ne bi bil že prejel kake dobrote od „Slavije“ in njenih agentov.“

„No vidiš, ali taka zavarovalnica ni res največja dobrotá?“

„Kaj pa družega, saj sem že rekel. Posebno glavni zastop v Ljubljani — ta je kaj vreden. Na čelu mu je človek z imenom Hribar, za ktereга je res škoda. Če bi se dandanes kralji ali cesarji volili, bi se ljudje že davno strgali za-nj. Učen je tudi takó, da je le svet kriv, da ni že kje za kakega modroslovca ali profesorja zavarovalnega računovodstva kronan bil. Pri vsi tej učenosti in duševni zmožnosti (ima namreč tudi velikega pesa, kakoršnega vsaj v Ljubljani ni) je vendar tako ponižen, da za zdaj še ne mara vreči dr. Bleiweisa s političnega prestola, marveč daruje vse svoje obilne moči banki „Slaviji“ in česar on ne more, stori njegov pes. Razen tega pa ima še svoje ljudi, ktere imenuje „uradnike“ in ki se odlikujejo po ljubljanskih kavarnah in gostilnicah posebno s tem, da zahavljajo čez slovenske časnike in jih požigajo, če je to za slavo banke „Slavije“ in njegovo osebnó žgačljivost dobro. — O, tisto gnjezdo zastopstva banke „Slavije“ v Ljubljani je tako lepo in domače, da gadje gnjezdo ne more biti lepše, posebno če se premisli, da se skoro vsak mesec ponovi, ker banka ne more nič, če je načelnik ali uradnik njo ali zavarovance ogoljufal in potem po svetu svoje penzije išče. Do zdaj sta bivša načelnika te banke na Kranjskem taka še le dva, ker jih več ni bilo, „uradnikov“, ki svojo penzijo drugje uživajo, pa že brez števila.“

„Glej no, to je pa lepo, kar tu praviš“ — reče vodja na to — „kaj pa misliš, da bi morali mi storiti? Ali naj razpodimo tisti zastop v Ljubljani?“

„O, kaj še!“ — odgovorim jaz — „nikar tega! To so ti najlepši ljudje, če treba zabavljati starejšim narodnjakom, vpijaniti se in potem javno sežigati slovenske časnike, ni boljših ljudi najti na svetu. Se vé — česar pa jaz po vsem dosedanjem delovanji banke „Slavije“ ne mislim — se ve, če bi bila za kaj družega, ko za to, za kar jaz mislim, da bi morali biti, bi si za svoje zastopnike in uradnike v Ljubljani vzela še vse drugačne ljudi, ki bi z revolverji, petrolejem, preklami in šnopsom okoli ljudi hodili, da bi vsak brž vedel, s kom ima opraviti. Dokler je pa tako, kakor je, ni treba premeniti zastopa v Ljubljani in tudi uradnikom ne brce dati; te že vsak pozná, če bi prišli novi, bi človek ne vedel, kako in kaj je z njimi. Saj pravim: ljubljanski zastop „Slavije“ je že vreden, da se kar v zlato fotografira, kdor tega ne verjame, naj bo sežgan kakor slovenski listi, kteri tako ravnanje grajajo.“

Vodja na to ne ve reči ne „bev ne mev,“ zato sklenem jaz:

„Brez šale! Če v Ljubljani ne bote naredili boljsega reda v pisarni in se bo s kmeti in drugimi tako ravnalo, kakor do zdaj, in če bodo pisarji take burke uganjali, bodo sprožili glavno pritožbo do vodstva v Pragi in nabrali med zavarovanci podpisov, da bote kar zijali, ki bodo zahtevali, da se zastop v Ljubljani ves, kakor je, zapodi, če ne, bodo pa vsi odstopili. Dobro si zapomnite to in se ravnajte po tem, ako ne marate, da vaša banka, ktero smo že zavoljo imena in prijaznosti s Čehi zadovoljni pozdravili, pride ob vse zaupanje.“

Po teh besedah se zasučem na peti in knalo stojim pred Dunajem. Mraz je, da čevlji škripljejo, in vsak najraje za pečo sedi, posebno če ima drv za kurjavo. Zato se strašno začudim, ko iz ministerske palače vidim stopiti s palico in culico v roki dva človeka, v kterih spoznam svoja znanca, ministra Streita in Kremerja.

„Oha, stojta no, kam pa, kam?“ — ju ogovorim. „Rakom žvižgat in žabám gost“ — pravita oba in si brišeta solzne oči.

„Joj, joj, in v takem mrazu, ko raki in žabe vsi zakriti?“ — se čudim na dalje; — „kdo vaju je pa poslal?“

„Taafe“ — jekneta oba in obraz se jima kremži za jok.

„Bes te plentej, ali res!“ — tlesknem jaz z rokama — „je vendar enkrat vzel marelo v roke in storil, kar bi bil moral že davno storiti z vama, kajti vidva sta tako nekaj Lahovega koša. Pri čem vaju je pa zasačil?“

„Zmenjena sva bila z liberaluhi in ustauhi na tihem, da bi Taafeja in vso njegovo stranko prekucnila“ — jeclja Streit, ko vidi, da se moja marela nekako bliža njegovim plečem.

„He, he, taki tiči ste vsi ustauhi! Če ne gre s silo, pa z zvijačo, le poštenost in pravica vam smrdi. Alo, brata, le brž se zgubita, da vaju ne bo nihče več videl. Marš na Prusko ali pa v Cuckovo deželo!“

Oba jo popihneta, da se za njima kar mraz kadi, jaz pa grem k Taafeju, a na stopnicah srečam svojega prijatla Konrada, ki sedi na nekdanjem Stremajerjevem stolu. Mož je silno kislega obraza, kakor da bi bil hrena v oči dobil.

„Aha, ali si tudi ti že dobil pôs?“ — ga ogovorim.

„O ne, le po stolarja grem“ — odgovori kremžljivo — „ne vem prav, kaj je mojemu stolu, že nekaj časa se tako čudno majé in ziblje, ne more nič kaj trden biti.“

„Ni čuda, če je na njem tako dolgo čepel Stremajer, ti pa tudi nisi nič drugačen. Naj te le nekaj prašam: Če se ti stol polomi, kaj bo pa potem s tvojim zetom Vesteneckom v Litiji?“

Konrad me jezno pogleda pa skoči po stopnicah dol. „Naj gre“ — si mislim jaz — „saj tako ne bo več dolgo tu okoli skakal, pustimo ga pri miru, dokler ga še slabi stol drži.“

Na to jo mahnem po stopnicah navzgor, Taafe me že sliši, mi pride naproti, me pelje brž v sobo in ko tam sedeva, se prične pogovor — kak, bom v prihodnjem listu povedal.

Z Olimpa.

Čast Tvojemu poštenju, „Brencelj“!

Iz zadnjega Tvojega pisma razvidim, da si še živ, čeravno so te pisarji banke „Slavije“ sožgali. Ti ljudje se tudi za uradnike bahajo, pa po mojih mislih in postavah je „uradnik“ le tisti, kdor ima pravico do kake vpokojnine ali penzije. Če je pa pri enakih bankah tudi kaj tacih pogodb ali postav, morajo jako krivične biti, ker dozda nisi menda še nobenega zavarovalnega „uradnika“ videl s plačo vpokojenega, čeravno je že nemara služil pet, šest ali še več takih bank. Dotična pravila so toraj vsakako previsoka, čas službe, po katerem bi moral „uradnik“ dobiti vso svojo plačo za penzijo, bi moral biti krajši, k večemu dve leti dolg, ker skušnija uči, da malokteri dalje strpi, če mu sami vrat ne pokažejo. Potem bi bilo pač penzioniranih bankinih uradnikov gotovo toliko ali marveč še veliko več, ko drugih, da bi postopajoč drugim ljudem povsod na poti bili; če bo pa penzija določena na več let, jih ne bo več kakor zdaj.

To Ti le tako omenim, ker sem Ti v zadnjem pismu nekaj obljubil, kar dobiš, če boš potreboval. Za zdaj pa je bolje, da se ne kampljaš s pisarji banke „Slavije“, ker tega celó vredni niso; če se jezé zarad „pisarja“ in hočejo biti „uradniki“ no — daj jim več, reci jim francoski „officiers“, kakor gosp. Doberlet imenuje svoje služabnike, ki ljudi pokopavajo, saj v poslu med temi in or ni

ni dosti razložka. „Officier“ jim bo menda dovolj, da bodo pri miru.

Pustiva toraj banko „Slavijo“ z njenimi officierji“ vred, danes Ti imam poročati nekaj veliko važnejega z naše višave.

Bilo je par dni pred novim letom, kar pride naš vratar, ko smo večerjali, in pové, da je zunaj nekdo, ki bi rad k nam prišel; pravi, da ima rudečkast zavrtnik in da nas pozná; mora biti kak viši duhovnik.

„Pa ne, če bi bil ljubljanski škof“ — reče Costa.

„Ne verjamem“ — se oglasi Wolf, „ta bi si ne upal sém, — že zavoljo slovarja ne, kterega še zdaj ni na dan.“

„Kaj bomo ugibali“ — rečem jaz — „mar pojmo in poglejmo, kdo je?“

Jaz prvi vstanem in grem za vratarjem in ko ta odpre vrata, kdo se pokaže zunaj! Moj in Tvoj stari znanec in prijatelj, sivi častitljivi starček Mlakar, Anton Mlakar, nekdanj župnik v Zagorji, s katerim smo že takrat katero rekli in uganili.

„Jej, jej, gospod Anton“ — spregovorim jaz in mu pomolim roko — „ste se mar tudi vi sveta naveličali, da nenadoma pridete?“

Vse mine, vse“ — odgovori prijazni in veseli starček — „ni več tako, kakor je bilo, na svetu. Človek se vsega naveliča, ker tam doli pokoja ni, sem pobral svoje stare kosti in se napolil sém, menda me bote vzeli med-se!“

Vsa družba živahno pozdravlja novega tovariša, Toman pa reče še:

„Kaj pa bo s Slovenci, če se bodo vrli duhovniki in narodnjaki pravega korena tako pogosto selili k nam, da nas bo kmalu tu več ko spodej!“

Starček se nasmehne: „Saj zdaj že starih nočejo več poslušati, povsod že jajce več ko puta ve.“

Po tem kratkem razgovoru vzamemo med-se ljubeznivega starčka, ki bo, kakor tudi Ti dobro veš, lepa pridobitev za našo družbo, vam pa občutljiva zguba, še celó vratar, ko je zvedel, kdo je, je prišel prosit ga zamere, da mu ni brž odprl.

Zdaj se je pri nas že vdomačil, samo s homeopatijo ne ve kaj početi, ker tu smo zmiraj vsi zdravi; zato pa včasih „škisa“ vržemo in meni je že dvakrat „kontra“ dal. Prav vesel je in ko je zvedel, da Ti pišem, mi je naročil prisrčen pozdrav do Tebe rekši, da mu je hudo žal, da Te ni videl še pred svojim odhodom s svetá, ker Te je strašno rad imel.

Namenil sem se Ti še nekaj mikavnega pisati, pa mi že zmanjkuje prostora na tem listu. Boš pa drugič dobil, do tje pa pasi radovednost, če družega nimaš in Ti bodo Tvoji nasprotniki mir dali.

Da si mi zdrav!

Ves Tvoj

Miroslav.

Po novem davku na žganje.

Ljubljanski berač (ki je v hiši dobil 1 krajcar, kakor po navadi): Od zdaj naprej bom moral že prositi vselej po 2 krajcarja, gospa.

Gospodinja. Kako to, nesramnež?

Berač. Zato, ker je postalo zavoljo novega davka žganje dražje.

Nagla pomoč.

„Brencelj“, ki je že sam bil večkrat v hudih zadregah, dobro ve, koliko izdā hitra pomoč. Ker pa ne ve vsak, kako se najhitreje pomaga, podā „Brencelj“ tu v izgled pot, po kateri se tu in tam uradno ljudem najhitrejša pomoč daje. V to si izmisli to-le dogodbo. —

V samotni hiši nastane lakota, vse je že pojedeno, kar se jesti dā. Sosedje bi radi pomagali, pa sami nimajo že skoro nič. O tej revščini zve gosposka, in potem se prične to-le.

Prvi dan pride komisija, ki vse kote dobro preišče, če ni še kje kaj živeža in če so ljudje res tako lačni že, da ne morejo več postiti se. Pol komisije misli, da je vse resnično, druga polovica pa trdi, da se ljudje le hlinijo. Nasledek je prepir, komisija le pride do sklepa in se vrne domū, nič opravivši.

Drugi dan pride druga komisija, ki najde ljudi že vse v drugem, to je slabšem stanju, ker že glada komaj pokonci stojē. To se ne vjema s poročilom včerajšnje komisije, torej zopet prepir. Razen tega misli navzoči zdravnik, da to morda ni lakota, ampak kaka kužna bolezen. Zopet premislika vredno. Nasledek je ta, da se hiša zaprē drugim sosedom in zdravnikovo mnenje pošlje višemu uradu.

Tretji dan vendar razpiše gosposka nabiranje milih darov za stradajoče in ti jamejo pritekati k uradu.

Četrty dan pride zdravniška komisija ogledovat hišo in se zopet ne more zediniti o mnenji, je li to lakota ali kaka še neznanā kužna bolezen. Zato treba dalje opazovati. Sosedom je hiša zaprta, nobeden ne sme blizo.

Peti dan so reveži vsi tako oslabeledi, da ne more nobeden več ganiti se. Živeža in denarja je pač k gosposki že dosti došlo, ali zdravniki še ne vedō, na čem so ljudje bolni. Tudi pri uradu nima nihče časa, da bi male zneske brž nesel na mesto.

Šesti dan sta že dva otroka umrla, zdravniki ju razparajo in vidijo, da je vsa bolezen le lakota. Toraj le brž pomoči, uradu se to po službenem potu naznani.

Uradna pot je pa nagla, to je znano, zato že devetiy dan pride zopet komisija z nabranimi darovi v hišo. Kaj tam najde, si lahko vsak misli. Pomagano pa je stradajočim za zmiraj, ker odslej nobene pomoči več ne potrebujejo.

Zato so najbolje zmiraj v takih silnih rečeh, kjer je treba nagle pomoči, nekatere gosposke, kak drug človek ni tako izveden v tem. Le vse nadrobno in natančno ter po službenem potu! Zdrava človeška pamet je prenavadna že, ni da bi se mogel ž njo posebno bahati.

Sad liberalizma.

Tako dolgo so si igrāle žabe s kačo, da jih jih je do malega pohrustala.

Nova slovenščina,

s kakoršno so začeli nekteri pisatelji štuliti se.

Po domače in vsakemu razumljivo je prigodbica taka. Mlad izobražen človek, ki je na svoje duševne in telesne zmožnosti jako ponosen, nima nekaj ur nič opraviti; namestu da bi v kavarni zdehal, gre z mesta v okolico vedrit se in pride čez par ur nazaj v mesto. Posebnega ni nič, vse kakor vsak dan, a on bo to popisal tako:

Agrarno-etnografske in kulturne študije na temporêrnem ekskurzu.

(Iz svojega žurnala ekscerpisal Autochtón.)

Opulenciji svoje po tehnično dijamentovanem lokalu turbirane fantazije satisfaktovajoč in tudi iz sanitarno-pozitivnega preroğativa si usurpiram dôzo par sinekurnih ur in iz sanitarnih in politično-ventričnih motivov pedalam iz pomêrja diverznih aromov inficiranih ubikacij ter mefitične atmosfêre. V direktni liniji avanciram v agrarsko naturo, kjer me brž okupira in totalno precificira aèrni in botanični aroma diverznih specij augmentarne in opuletno agrarične produkcije. Diverznih specij ob šoseji vegetajočih ne bom še separatno nominiral, tudi ne ekspliciral ornitologičnih in insektnih eksemplarov, ktere sem pri tem svojem interesantnem ekskurzu v perspektivi congosciral. Helij je bil indolenten, moj kapitularni couvert brez temperajoče ventilacije, zato sem kapituliral naturnim potencam s tem, da sem entriral v prvi rustikalni hotèl ob šoseji.

Hotelier, autochtón originalno patrijotične rase, se mi prezentira s precèj arogantno interpelacijo, koliko procentov litra bi mi konveniralo in kaka kvaliteta korespondira z mojo konstitucijo. Jaz komandiram si minuciozno kvantum domestikalnega, rezervirajoč si repetacijo, če bo kvaliteta propagandna. Faktično je prva dôza preparirala kurs drugi in tako jih je sukcediralo še več, da je rezultat bil za originalno-primitivnega hotelierja in za mojo privatnost objektivno in subjektivno perfekten.

Meterologična situacija je zdaj drakonično diktirala revers v turbulentne lokale civilno kultiviranih duopednih

antropologičnih eksemplarov in diverznih eksistenc, in čeravno moj pedale ni imel več prave fizične potence, sem vendar progresivno v propelativni ataki in psihjatrično interesantno — ker vice versa tudi retrogradno — reusiral, da sem direktno v restevracijo se retourniral v konsilij svojih kolegov.

Zgodovinska učenost.

V neki družbi dandanašnjih posvetnih učenjakovi sedi starejši duhovnik, ktereга prevzetni vsevedeži mučijo z zgodovinskimi vprašanji, na ktere ne vé vselej odgovora, ker je bil veliko priučenega že pozabil. Ko ga na takem spominjskem pogrešku zasačijo in se mu smejejo, prosi posluha in reče:

„Dovolite, da tudi jaz zdaj stavim vprašanje in celó iz najnovejše zgodovine, na ktereга, kakor ste učeni, morda nobeden ne bo mogel odgovoriti.“

Zopet smeh in radovednost in vse burno veli: „Kako je to vprašanje? Na dan ž njim!“

Duhovnik se nasmehne in vpraša:

„Kdaj je bil izmed vas, gospodje, kdo zadnjikrat pri spovedi?“

Vse poparjeno umolkne, nihče ne ve odgovora. Kaj je potlej bilo, si lahko vsak misli.

Rešitev uganjke v zadnjem listu.

Nulla dies sine linea.

„Brencelj“ piše.

Gosp. P. J. v M. Vi pravite, da ni mogoče — kar je bilo v zadnjem „Brenceljnu“, namreč, da bi kdo znal pisati, brat pa ne. Zakaj ni mogoče? Saj tudi Vi znate pisati, brat (Vaš) pa ne.

Gospodičinima Z. in B. Slovensk pojim za ono besedo se da veliko lajše razložiti ustmeno ko pismeno, izvolite toraj, morda z veseljem.

Gosp. J. R. v A. Tudi v tej zadevi se polni že torbica, ki se bo izpraznila, ko bo pravi čas in potrebno. „Br.“ se ne vstraši nikogar, le podkovan hoče biti še bolje. O skrivnih intrigah zoper sebe je že precèj dobro podučen, bo tudi na stolni trg treščilo, kedar bo čas.

Naročnikom in tistim, ki še niso.

To je prva številka XIII. letnika in se pošlje še vsem dosedanjim naročnikom s prošnjo, da kdor bi ne mislil več biti naročnik, naj jo blagovoli nazaj poslati. One pa, ki so dosedanje naročnine še kaj na dolgu, vljudno in prav nujno prosimo, naj jo pošljejo prej ko prej, ker „Brencelj“ ne more na upanje ali celó brez hrane brenčati, so časi preslabi; koliko je kdo na dolgu, bo že te dni po dopisnici zvedel.

Ravno tako prosimo tiste, ki se mislijo na novo ali dalje naročiti, naj brž pritisnejo z drobižem, da „Brencelj“ razen drugih sitnosti ne bo imel po vrhu še denarnih. Svoje prijatelje pa prosimo, naj ga priporočajo in širijo tudi pri drugih, če se jim tega vreden zdi.

Cena „Brenceljnu“ je kakor do zdaj:

za celo leto 3 gld., — kr.,

za pol leta 1 gld., 50 „

za četrt leta — 80 kr.

Prihodnji list (2. št.) pride še ta mesec z več podobami, ki so že naročene, za ta list pa niso mogle biti še izdelane.

S tem se priporočamo vsem prijateljem šaljivega berila in dobre volje.

**„Brenceljnovó“ vredništvo in opravništvo
v Ljubljani.**